

ГОТУЙСЬ

ЖУРНАЛ ПЛАСТОВОГО НОВАЦТВА

Ч. 6 (16)

Червень

1955

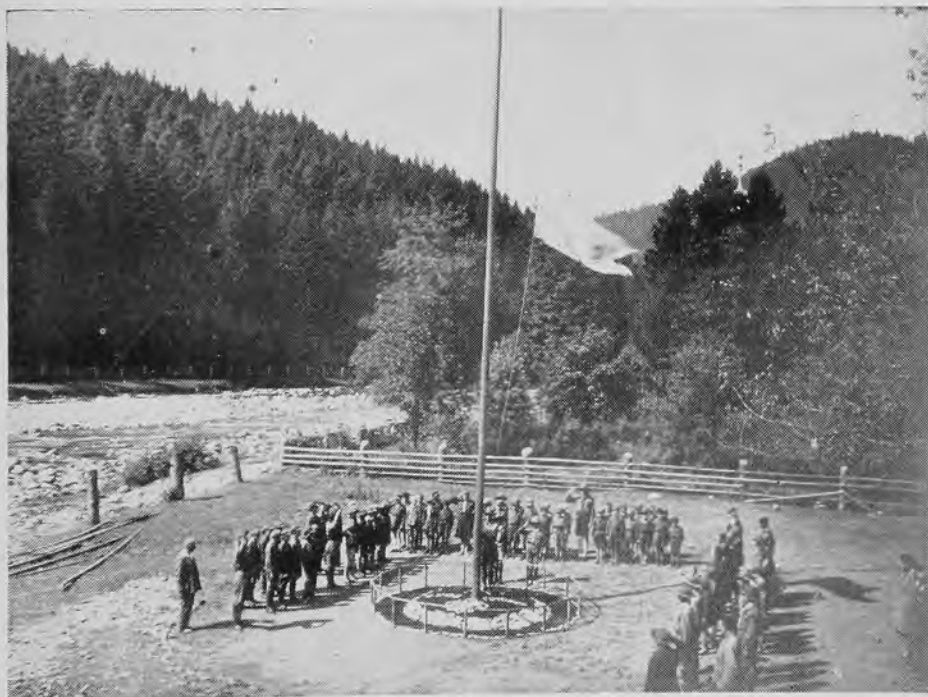
ПРИЇЗД У ТАБІР

Побіг потік долиною
Збудилися квітки:
— Приїхали-прилинули
Вже наші новачки.

Метелик жвавий полетів
На соняшні левади
Будити зайців-стрибунців
Що всі новацтву раді.

Зелений гай густесенький
Весело зашумів,
Пізнав, пізнав ріднесенький
Своїх же новаків.

А сонце з хмаркою пливло,
Над табором пристало,
І сміх, і світло, і тепло
Новацтву посилало.

ЗБІРКА В ТАБОРІ НОВАКІВ У ПІДЛЮТОМУ НА УКРАЇНІ

Сон у Зелени Святи

Це було в Зелени Святи —
(Пам'ятатиму сто літ!)
Нанесли клечання мати,
Щоб кімнату прикрасить.

Чемно спати я поклався
І здалося — я ж не спав —
На вороному примчався
У кімнату Святослав.

А за ним у сріблі-злоті
Кожний український князь!
О, яка була б охота
Іх побачити ще раз!

За хоробрими князями,
В лопотінні корюгов,
Ще й козацькі гетьмани —
Кожний з них сюди прийшов.

За столами посідали —
(Здивувався я без меж!)
Сам Петлюра, Коновалець,
Генерал Чупринка теж.

Я ні трохи не вагався,
Гостей чемно привітав,
А тоді шойно озвався
Князь великий Святослав:

„— Ми прийшли у Ніч Зелену
З сивої, із давнини,
Щоб поглянуть, чи Україну
Люблять всі її сини?

Ми боролись за Україну
Від Кавказу до Карпат,
Не вагались ні хвилини
Все життя лиш їй віддати!

Ми прийшли тебе спитати
З сивої, із давнини,
Чи готов ти все віддати
За Україну, так, як ми?

Чи будеш ти пам'ятати,
Яких лицарів ти син,
Перемогою вінчати
Наш давно початий чин?"

От тоді я став „на струнко”,
Так, як братчик нас навчав,
Виразно, відважно, лунко,
Святославові сказав:

„— Перед вами присягаю,
Мої предки, лицарі:
Не забуду свого краю,
Української землі!

У новацтві та у школі
Буду вчитись у всі дні,
Щоб придбати щастя-долю
Моїй рідній стороні”.

Усміхалися добряче
Всі до мене лицарі,
А потім... я їх не бачив;
Мов розвіялись в імлі...

Я розкрив широко очі.
Ранок сходив вже на світ...
Та що сталось тої ночі —
Не забуду й за сто літ!

Л. Х.

НОВАК ЮРКО І КОТИК МУРКО

— Мамо, не викидай Мурка звідси. Я завтра їду до табору і тебе не буде а він залишиться сам — говорив Юрко і гладив сивенького котика, що вигідно розлігся на ліжку. Під теплою рукою хлопчика, котик все „мур мур...” Не прочуває, що на другий день залишиться сам. Жалує його Юрко. Тільки це й робить, що за котиком ходить, найкращі кусочки ковбаски носить тай припрошує „їдж котику їдж”. А котик з’їдає і в подяку хвостиком махає. Радий, радий. Юрко просив вже сусідську дівчинку Ірку, щоб котика не била, ще й забавку їй подарував. Під сходами приготував Муркові м’ягеньке ліжечко, шкода, що котик не хоче там спати. За те довго бавилися, вечеряли, а другого дня снідали.

Котик Мурко з’їдає, але новак Юрко якось не може. Раз в раз

споглядає на новий однострій. Мама пришиває ще відзнаку першої проби. — Мамо — це дуже важна відзнака — бо я вже маю першу пробу.

— Мамо — починає несміло, а може б так я взяв Мурка на табор? Він гарний котик. Нічого злого не зробить. Всі новаки полюблять Мурка.

„Побачиш” — переконував маму.

— Не можна хлопче! Як котика, тай на новацький табор брати. Хто ж таке видав? Тай вже поспішати пора — додала мама, поглядаючи на годинник.

На сходах перед домом прощав Юрко свого котика. Притулив його і тихенько шептав: — Па, котику, не журись. Я скоро вернуся до тебе.

Легенько поставив котика і рішучим кроком відійшов. **Ле. К.**

НОВАЦЬКІ МАНДРІВКИ У ВСЬОМУ СВІТІ

Так мандрували українські новачата у Франції, ще 15 років тому...

А так мандрують сьогодні наші новачата в Аргентині...

Так пройшли ми, новачки та новаки, у наших мандрівках через цілу історію України. Всюди дорогою зустрічали ми дітей, таких, як і ми. Згадайте Гостика, що став тисяцьким князенка Святослава, і княжича Данилка, і Петрика, що врятував своє село від Татар, і Влодка, що помагав Стрільцям, і Бодя, що боровся проти большевиків під Бродами. А сьогодні в нашій мандрівці ми зустрінемо малого вояка Української Повстанської Армії — Славка. Побачимо і його правдиву світлину. Таких Славків сьогодні багато в цілій Україні.

Ми кінчимо наші мандрівки від давніх княжих часів, — аж до сьогодні. Всюди ми бачили, як любили діти Україну, як не лякалися ні труду, ні болю, ні навіть смерти для Неї, як до кінця виконували дані накази. Навчімося ж від них любити наш далекий Край та вірно служити Йому.

МАЛИЙ ПАРТИЗАН

Сходить сонце, велике, червоне. Пташки будяться із нічного сну і починають своє щебетання. Щебечуть у повітрі, у траві, на полі та в лісі. А ліс шумить. Ліс у Карпатах.

стежиною між травами іде малий хлопчина. Іде в сторону лісу, раз-у-раз оглядаючись позад себе. Нараз: — Стій! І перед ним вояк-повстанець.

— Хлопче — куди йдеш?

— Я до вас, до повстанців. Ніччю большевики забрали моїх батьків. Я залишився...

— Ходи зі мною до провідника!

Пішли. Серед лісу на поляні багато таких вояків. Сидять, чистять зброю, щось говорять поміж собою, а збоку один, ще молодий, це провідник Федор.

— Друже провідник! Цей хлопчина прийшов до нас.

— Як називаєшся?

— Славко.

— А скільки тобі років?

— Скоро дев'ять буде. Большевики забрали батьків. Прийміть мене, я буду вам помагати!

Провідник Федор усміхнувся та простягнув до Славка руку:

— Добре, Славку! Залишися з нами!

О, це добре — думає Славко.

— У провідника такі вуси, як у мого батька! — і сльози котяться йому з очей.

— Не плач, Славку! — каже провідник. Я буду тобі батьком. Все буде гаразд. Від сьогодні ти повстанець, а повстанці не плачуть!

Малий Славко та провідник Федор на відпочинку.

*

Місяць березень. В землянці тихо. Славко сидить у кутку і провідник Федор біля столика і щось зажурено думає.

— Друже Федоре! Скажіть, що вам спокою не дає? Може я що пораджу?

Провідник підносить голову, дивиться на Славка й усміхається:

— Ти? А може...? Ходи до мене, сядь тут. Чим я журюсь, хочеш знати? Ми не маємо харчів, а до криївки не можна дістатись, бо ж кругом большевицькі застави. Що робити? Ти також хочеш їсти!?...

— Таки хочу!... — Нараз Славко зривається на ноги. — Друже! Прощу дати мені воза та коні. Дорогу я знаю, а все інше піде добре!

Коні запряжені. Славко, одягнутий в селянську одягу, сідає на воза та махає батою. — Вію!

— Помагай Боже! — каже провідник.

— Щасливо вертайся! — повторюють повстанці.

Славко їде. У криївці, в магазині набирає на воза харчів, накриває все соломною та їде назад. Дорсгою часто задержують його большевики, питають, що везе.

— Везу солому! — спокійно відповідає Славко, хоч серце тривожно б'ється: ануж будуть перевіряти! Але ні. Щасливо вертається до лісу. Серед повстанців — радісно: є харчі! Славко привіз. Малий хлопчина виконав трудне завдання!

*

Час пливе безупину: повстанці то б'ються з большевиками, то сидять у кріівці, то далі мандрують. Така доля повстанців. З ними Славко, — малий партизан. Сьогодні сидять на полянці. Славко завзято чистить малу рушницю, що йому повстанці дали. До нього підходить друг Дуб.

— Славку, іди до провідника! — Славко побіг.

— Друже Федоре! Голошуся до наказу!

— Слухай, сину! Ти знаєш добре околицю?

— Знаю. Я ж тут виростав!

— Є одне завдання, що його лиш ти можеш виконати. До містечка приїхали большевики — хочуть на нас напасти. Треба взнати, скільки їх, де стоять їхні застави та коли вони хочуть нападати.

— О, з цим я напевно справлюся. За два дні вернуся сюди.

Славко передягається за пастушка, ще й вівцю веде на шнурку, а в руці держить сопілку.

Мов і нічого, підійшов до большевицької варту у містечку, дізнався, що їх у місті три сотні та що за три дні нападатимуть на партизан. Тоді вступив до крамниці, щоб дещо купити. Взяв клунок на плечі та поспішав до лісу. Провідник та повстанці радісно зустрінули Славка, бо вони таки боялись, щоб йому що злого не трапилось. Славко докладно розказав, де стоять застави, скільки большевиків приїхало та коли думають робити наступ на повстанців.

Не довелося їм, бо ще тієї ночі відділ повстанців рушив до містечка. Провадив Славко.

Повстанці несподівано наскочили на большевиків і всіх побили, а з тюрми випустили всіх Українців, що їх большевики були замкнули. Люди дякували провідникові Федорові, але той говорив, показуючи на Славка: „Не мені дякуйте. Це заслуга цього Малого Партизана!

Вуйко Іван

ЗЕЛЕНІ СВЯТА

Новачки й новачки!
Щоб ви не забули
І в Зелені Свята
Усіх спом'янули.

Усіх тих героїв
Що впали у бою,
За України славу
Її честь і волю.

Тих, що із князями
В похід вирушали,
Нашу Рідну Землю
Від орд захищали.

Згадайте чубатих
З Січі козаків,
Лицарів Калини
Січових Стрільців.

Згадайте Упівців,
Що в лісах скривались
Усіх, хоч не знаєм
Як і називались.

Бо палко любили
Рідну Батьківщину,

За Неї боролись
Вони до загину.

Є любов у світі
Найбільша з усіх:
„Життя своє дати
За друзів своїх”.

Вуйко Іван

ЛИСТ ДО РЕДАКЦІЇ „ГОТУЙСЬ”

Я маленький чортик-Хляп. Пишуть новачки та новачки до „Готуйсь”, то і я хочу написати! Ви мене певно не знаєте!? Ні? Та ж я був у таборі минулого і передминулого і перед-перед-передминулого року. Я є в кожному таборі. Ви мене не пригадуєте? А хто ж, коли не я штовхнув Марусю в їдальні, коли вона несла до стола їдунку повну зупи? Супа розхляпалася, а я, чортик Хляп, почав перевертати „козли” на radoшах, таки в їдальні!

Або хто хляпнув Андрійкові таку велику пляму з чорнила, коли він писав про огник у хроніці? Звичайно — я! А то мені втіха була, коли Андрійко мусів видирати картку з хроніки, і братчик зовсім не був добрий на нього!

Ну а хто підставив Орисі ногу, коли вона бігла сходами, щоб бути на час на збірку? Певно, що я! Трохи мене лиш заболіло, що Орися не розплакалася, хоч таки доброго синяка набила на чолі.

Ну а всі ваші речі, що ви погубили в таборі, — хіба не я повитягав їх вам із валізок? Маю їх у себе цілу гору і щоднини в них одягаюся. Ходжу то в червоних штанцях і в зеленій сорочці, то в зелених штанцях і в червоній сорочці. А скарпетку все одягаю одну білу, а другу чорну. Так, мені здається, найкраще. Маю їх ба-

гато, до вибору, скільки захочу. Як же моє чортівське серце скаче на radoшах, коли ваша мама журиться, що ви знов погубили свої речі в таборі!

Раз тільки була мені біда, коли новачки зробили в суботу великі порядки у таборі: так вам все повичищували, так все повискладували, що аж тьху! Щоб не приснилося ніччю! Думав, — доведеться тікати з табору.

А ще раз братчик писар прищипив мене за хвіст та сховав до полевої пляшки. Та я на ньому помстився: вихляпав йому воду із пляшки на книгу наказів і сам утік!

Так, так, я дуже люблю табір, і цього року знов їду туди. Там напевно із вами всіми знов побачуся!

Ваш чортик ХЛЯП

ЧОРТИК ХЛЯП У РЕДАКЦІЇ „ГОТУЙСЬ”

Чортик Хляп не лиш написав до „Готуйсь”, але й відвідав редакцію особисто — та перекрутив один підпис у попередньому, травневому числі „Готуйсь”. Під світлою новачок з Німеччини має бути не „Рій „Жайворонки” з Авсбургу”, тільки „Рій „Лисички” із сестричкою Христею Семанюк із Мюнхену, Німеччина”.

Із щоденника Христі-новачки

Пластові „Дні Весни” добігали до кінця. Догаряв огник... Ми, „Синички” згуртувалися разом біля нашої сестрички та задивлені у полум'я огника-співали новацьких пісень. Сестричка поглянула на нас та сказала:

— Як добре, що ми всі тут зібралися! Гарно тепер, а ще краще буде на таборі. Тільки яка шкода, що Катрусі не має поміж нами!

— Сестричко — відповіла Оля — я була в Катрусі кілька днів тому. Її батько не має праці вже кілька місяців. Катруся не зможе їхати з нами у табір!

— Будемо думати, як їй допомогти, — відповіла сестричка — й усі замовкли.

„Ніч вже йде” пролунало над лісами і ми розбіглися по кімнатах спати. Я ніяк не могла заснути. Я старалася замкнути очі, не ворухнутися, але сон не приходив. Весь час з'являлося мені бліде Катрусине лице, її худенькі ручки, що витягалися до нас, неначе просили:

— Візьміть мене зі собою з того тісного помешкання, з задимленого міста, від недобрих, чужих дітей! Візьміть мене у табір! — неначе шумів за вікнами ліс... Нараз мені шибнула щаслива думка: В червні будуть уродини мої та ще трьох „Синичок”. Попросимо батьків, щоб замість дарунку в цей день — дали гроші для Катрусі. Всі ми протягом одного місяця не підемо до кіна, не купуватимемо морозива... А нас усіх десять, і це ми зуміємо зробити, бо ж ми новачки... Коли я заснула, не пам'ятаю.

Ранком я розказала про мою думку сестричці та всім „Синичкам”. Всі дуже зраділи і вже про нічого іншого не говорили при повероті додому, як про те, як допомогти Катрусі у виїзді на табір.

Минув місяць, ми знов зішлись одного разу на сходинах. Наша скарбонка наповнилася заощадженими грошми.

— Христю! — сказала сестричка — Ти і Оля підете разом зі мною зголосити Катрусю до табору.

Мені забилося серце зі зворушення, коли ми з Олею станули перед столиком, де записували до табору.

Сестричка виповняла карту зголошення, а я держала скарбонку.

— Яку суму ви хочете заплатити?

— Зараз, ми почислимо, скільки є у скарбонці! — сказала сестричка і на стіл посипалися дрібні гроші — наші ошадності. Черговий пластун здивовано глянув на нас. Сестричка розказала йому історію Катрусиного табору та доброго діла „Синичок”.

— Ви зворушили мене до глибини своїм оповіданням! Я приймаю ваше зголошення, а про оплату дам відповідь пізніше!

Кілька днів пізніше той сам пластун прийшов на наші сходинах та з усмішкою повернув нам наші гроші. Він сказав:

— Катруся прийнята у табір; ми — старші — допомогли їй. А ті гроші, що ви заощадили, вишліть на табори в Європі, там теж ждуть вашої допомоги. Ваше добре діло знайде напевно наслідувачів!

Подала сестричка Ася

СКЛАДАЙТЕ НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ГОТУЙСЬ”!

ОЧАЙДУШОК

Зеленіють у Карпатах
Остодір, Підлюте,
Де новачтво пробувало;
їх нам не забути!

Очайдух лісну громаду
Вже почав навчати,
Що тут завжди приїздили
В табір новачата.

ВОВКИ НА СТЕПАХ УКРАЇНИ

У степах Подніпров'я, нижче Січеслава, було багато степових вовків. Вони нападали літом на овець на пасовищах, а зимою їх нахабству не було кінця. Вовки заглядали в вікна по хуторах, витягали овець із обор, не гордували курми та гусками.

Хоч вовки взагалі дуже жорстокі, але кожна вовчиха-мати прийме до себе сиріт забитої посестри. Переборюючи всі труднощі, така вовчиха виховує нараз дві сім'ї.

Зимою, в січні-лютому, степові вовки збираються в громади по кільканадцять штук та відбувають далекі мандрівки. На лови вовк виходить ніччю, але коли голодний, хапає добичу і в день.

Слід вовка подібний до сліду пса, тільки лапа довша та виразніше видно пазурі.

Вовки витривалі. Бігають швидко. За одну ніч вони пробігають до 40 кілометрів. Часто нараз появляються в околицях, де вовків досі ніхто не бачив. В бігу вовк ставить задню ногу у слід передньої. Коли вовки йдуть гусаком, то всі ступають у сліди першого вовка. По слідах вовків у зграї важко сказати, скільки їх перебігло.

Голос вовків — довге протяжне виття, голосніше за собаче. Наш старий пастух Юхим розказував, що вовки виють по-різному, даючи знаки своїм побратимам. Одне виття — довге й протяжне — це знак, що добича близько, тільки вовк сам не дасть собі з нею ради. Тоді з'являються інші вовки з найближчої околиці. Різке гавкання з перериваним виттям — це знаки повного успіху: маємо добичу в руках! Ще трохи — і ми заспокоїмо голод. А ще інакше виють вовки, коли біжать слідами своєї жертви.

Досвідчені знавці життя звірів розказують, що вовча мова дуже нескладна, має всього кілька звуків, але вовки завжди дуже добре порозуміваються та знають, що й де сталося. Крім того вони висловлюють свої думки з допомогою окремих знаків на придорожніх стовпах, черепах забитої звірини, на камінні, пнях дерев, тощо. Знаний дослідник звірят та письменник, Е. Сетон, називає ці місця „вовчими телефонами”. На кожній такій телефонній станції вовк залишає свій запах. Тут вони довідуються, що з ким сталося, хто був, куди пішов, тощо. Ці „телефони” дають вовкам змогу стежити за всіма приятелями й ворогами.

Пам'ять у вовків чудова. Особливо вразливі вони на різні запахи. Вітер для вовків, як для людини газета. Він довідується через вітер про всі новинки з великою точністю.

Про полювання на вовків з допомогою собак розказував мені дід Юхим.

Літом наші вівці ночували на полі. Вже з вечора баранів держали в середині, а довкруги них лягали вівці. Пас їх дід Юхим із помічником Юрком. Юхим мав під своєю командою з двадцять собак, вівчарок. Коли вівці полягали, Юхим розводив свої „стійки”. Пси бігли за дідом. Цілий день вони спали, тепер же настав час їх розваги і товариських розмов.

— „Сірко, лягай!” — лунає наказ діда, і зі зграї псів вибігає Сірко. Він обнюхає своє місце, овець, та лягає. Так розміщалися пси кругом овець, трійками. Найбільш досвідчені вівчарки були посередині, двоє слабших з боків. Ніюдин пес свого місця не покине, хоч як близько підійдуть вовки.

Плян вовків такий: всіма засобами відтягнути псів від овець, хоч з одного боку. Коли вівчарки поженуться за ними, тоді друга група вовків кидається на отару і вівці кидаються в утечу. В тому безпорядку перемога вовків запевнена, добича багата.

Плян Юхима такий: Помічник Юрко зав'язує очі баранам і не дозволяє їм рушитися з місця, бо тоді ціле стадо погнало б за ними. Собаки залишаються всі на місцях. Коли вовк підійде зовсім близько до овець, тоді Юхим наказує собакам: „Муха, Вуж, Лисий! — На, бери вовка! Це знак для наймудрішої „середнячки” та двох побічних собак. Вони кидаються на вовка, хто зпереду, хто ззаду, та перемагають його. Дід Юхим нагороджував їх найвищим відзначенням: поплескував по плечах та давав грудку цукру.

Після успішного бою Юхим ішов спати до свого куреня (ніби шатро зі соломи). Біля нього лягав улюблений старий пес Дубок — особистий „секретар” діда.

Вуйко Квак

Ребусики

Як ці ребусики розгадувати, знає кожний пильний читач „Готуйсь”. А щоб ще легше було їх розв'язати, хочемо вам зрадити таємницю, що в них заховані назви трьох місцевостей в Україні, де постійно відбувалися новацькі табори. Бо певно ви знаєте, що новацтво існує вже не віднині. Вже від 25 років українські діти належать до новацтва та їздять в табори. Назви цих таборів ви вже певно чули, — отже спробуйте їх і тут відчитати.

Ковак Горник

Купиль в -и у -лиць,
Кожний -є в водичці

З -сам, -чем чи сам.

Купиль - радість -ам!

Аж нараз піднявся крик:

- Радчик під -ою зник!

Скочив наш без страху

У -у по бідолаху.

Не минула навіть мить

Радчик на піску -ть.

Трохи лиш -и напився

Та на щастя не втопився.

А при -ку у -ві

 -и зукнули: „Слава!“

 перед всіми став
ї відзначення дістав.

НОВАКИ З АРГЕНТИНИ ПИШУТЬ

Як знаємо, новчата в Аргентині вже відбули свої цьогорічні табори. Ось послухаймо, що вони пишуть:

ВІРА ГОШОВСЬКА із Бурзако: Мені в таборі „Лисоня” ліпше, як дома. Тут нас багато і маю товариство. Ми хотіли мати нічну стійку, але Команда нам не дозволяє. Жалію, що на великих ватрах новацтву не дозволяють бути до кінця. Через тих кількох сплюхів нас усіх відсилають до спальні. Чи так і в інших новацьких таборах? Напишіть до нашого „Готуйсь”!

Рій „Жайворонки” з Авгсбурга, Німеччина, у таборі зі своєю сестричкою Наталкою.

ОЛЬГА ДАНИЛИШИН із Гудсону пише: В таборі мені подобалось. Кожного дня ходимо купатися на правдиве море. Маємо дуже добру сестричку Ганусю Мосору. Вона нас любить і ми її любимо.
ІГОР ВАСИЛИК із Буенос Айрес пише: Я приїхав у табір тиждень пізніше з Петром. Мені подобалася велика ватра. Також подобалося мені, як один юнак впав із ливни в воду, показуючи нам, як перескочити річку.

У ТАБОРІ „НОВИЙ ТЬМУКАРАНЬ”

Пластун **РОМАН БЕРЕЗОВСЬКИЙ** із Канади пише:

Цього року я був у таборі два тижні. Нас було у таборі 36 і після першого тижня двох хлопців відїхало, а зате приїхали нові.

„Молодому новакові мандрівочка пахне... „Чи то автом, чи літаком-щоб лиш швидше у табір!

Табір називався „Новий Тьмутарокань”. Мій гурток мав у таборі нічну стійку три рази. Ми стояли два рази по дві години. В тому часі ми уважали на спокій у таборі, пильнували, щоб хто не нападав на табір. Також ми палили огонь та пекли бараболу.

Минулого року Юрко та я були на стійці. На вогнищі забракло дров і я пішов принести більше. Дерево лежало недалеко ватри, але було темно і я не міг знайти. Я не мав лямпки при собі і тому попросив, щоб Юрко мені посвітив. Нараз стало дуже ясно, і це мене здивувало, бо я знав, що його лямпка так сильно не світить. Я побачив, що це не лямпка, а його штани почали горіти, бо він підсунувся надто близько до огню. Я скоро взяв свій коцик, обвинув його довкола Юркової ноги і так погасив огонь.

„ДЗВІНОЧКИ” НА НОВОМУ СОКОЛІ

Рій новачок „Дзвіночки” у таборі „Новий Сокол” у Бофало,

ЗДА, зложив свою власну пісеньку:

Ми „Дзвіночки” є маленькі,
Послушненькі і маленькі.
Рано вранці ми стаємо
І до річки митись йдемо.

На снідання ми голодні,
На вечерю ми холодні,
Як дають нам мамалигу
То тоді ми всі негодні.

Є в нас Надя все сварлива
І є Оля тихомира
Є і Леся все рухлива
І є Ліда чорнобрива.

А Оленка все щаслива
І Оксана все згідлива.
Дзвінка й Рома все вправляють,
Бо на інструментах грають.

Ось такі ми новачата
Всі ми ось-ось є орлята.
Всі будемо працювати
Щоб Вкраїну звеличати.

„Дзвіночки” мали в таборі тереновий змаг. Перші місця дістали в ньому: Ліда Пашківська, Зірка Кавка та Романа Скочиляс.

Подала нов. Р. Скочиляс

Новаци „Лисики” та новачки „Вивірки” з Інгольштадту, Німеччина, складають свої добрі діла Українським Героям.

Новачки із Балтімор, Америка, продають на Великодньому ярмарку.

ПОДЯКИ ЗА „ГОТУЙСЬ”

Новачата з Америки та Канади радо допомагають своїм друзям у Німеччині, пересилаючи їм дарунки, чи то передплачуючи для них „Готуйсь”. Ця допомога дуже потрібна, а тому й новачата з Німеччини за неї дуже широко дякують. Так редакція „Готуйсь” дістала вже подяки переслання газетки від роя „Жайворонки” із Авгсбургу, від роя новаків „Лисики” та роя новачок „Вивірки” із Інгольштадту, та за різдвяний дарунок новачкам із Нью Йорку від новачок із Мюнхену-Мозаху.

ПОДЯКА

Редакція „Готуйсь” дуже широко дякує новачкам та новакам за численні Великодні привіти! Особливо широко дякуємо новачкам „Проліскам” із Бофало, Америка, які прислали карточку, що її самі гарненько нарисували!

РОЗГАДКИ ЗАГАДОК:

Добрі розгадки загадок прислали: новачки Аня Мостович із Люїсвіль, та Ліда Диміцька з Філадельфії, Америка. Ждемо дальших розгадок та пригадуємо, що хто найкраще розв'яже всі загадки за квітень-травень-червень, знов дістане в нагороду книжечку!

НА ПРЕСОВИЙ ФОНД „ГОТУЙСЬ” ЗЛОЖИЛИ:

Рій „Метелики”, 8-ме Гніздо УПН-ок „Крилаті” у Вінніпегу, з розпродажі лялькових суконок власного виробу, на передплату „Готуйсь” для новацьких роїв у Німеччині (прислала ст. пл. Надія Гаврачинська) 10.00 дол.
 Рій „Ластівка”, Балтімор, із пл. ощадности 3.00 дол.
 Рій „Перепелички”, Балтімор, із пл. ощадности 3.00 дол.
 Гніздо „Лісові Звірятка” Джерзі Ситі із забави в дні 13. лютого ц. р. 10.00 дол.

Складаючи пожертви на Пресовий фонд „Готуйсь” Ви допомагаєте видавати і робити все кращим і цікавішим Ваш часопис!

.....

„HOTUJS” — Magazin
for Ukrainian Children
 Published by „Molode Zytтя”, Inc.,
 New York, N. Y.
 Видає „Молоде Життя”, зареєстрована
 корпорація у ЗДА
 Редагує Колегія під проводом ст. пл.
 Лесі Храпливої
 388 E. 10th St., Apt. 4 R. E.
 NEW YORK 9, N. Y. USA
 Загальна Редакція й Адміністрація пл. сен.
 Богдан Кравців
 2011 Mt. Vernon St.
 PHILADELPHIA 30, Pa. USA

Ціна 0.20 дол. Річна передплата (за 10 чисел. крім вакацій) 2.— дол.

Друкарня „Дніпро”, 77 Іст Ст. Маркс Пл.,
 Нью Йорк.